

55 років

злагоди і любові

Днями виповниться 55 років, як ми з дружиною офіційно проживаємо в шлюбі, який зареєстровано в Балашівській сільській раді. І хоч відрізок часу не малий, але прожитий він, мов один день.

сина комуніста, не сприймуть. Мої запевнення, що це не так, на неї не впливали. Однак я призначив дату весілля – 13 серпня.

Число нещасливе, але в житті все вийшло навпаки. По поверненню в Балашівку поїхали з головою колгоспу в Березне, де я купив на пекарні 2 мішки борошна: житнього – на самогон і пшеничного на коровай. Крім того, замовили в кравця весільну сукню для нареченої і костюм для мене. Хоч в селі були не тільки доброзичливі люди, але й ті, що відмовляли мене від одруження. Але я таких не слухав. Весілля робили лише в молодії, оскільки мати моя була вдовою і жили ми досить таки скромно.

По весіллю оселився в тестя (приймак, але що поробиш). Продовжував займатися роботою над складанням проекту землеустрою колгоспу. Невдовзі моя дружина відчула, що завагітніла.

Після нового 1962 року мені довелося їхати в Рівне, оскільки камеральні роботи (обрахунки і креслення) проводились в приміщенні експедиції. Вночі перебивався в кімнаті малосімейного гуртожитку у жінчиного брата. Моя Ганя залишилася в Балашівці з батьками і невдовзі народила першу доньку Світлану. Причому вдома, бо «швидка» з Березного не встигла доїхати по ґрунтовій дорозі. Десь в кінці травня мене перевели на роботу в м. Корець і я перевіз жінку з дитиною до матері на хутір Любтово, бо звідти до Корця 25 км, які я долав пішки або на велосипеді. Дружина мені не дорікала, незважаючи на те, що дома бував нечасто.

Літо 1962 року промайнуло, як один день, а на зиму знов потрібно їхати в Рівне, а в жінчиного брата з'явився другий син, то про моє проживання з ними не було мови. Найняти житло в приватника не мав можливості, оскільки моя зарплата ледь покривала вартість квартири. Хоч мене й підвищили в посаді (присвоїли кваліфікацію старшого техника-землепорядника), проте в кінці лютого я поставив ультиматум начальнику експедиції – або кімната в гуртожитку, або розрахунок. Звичайно, отримати кімнату в гуртожитку було майже неможливо. Та й розрахуввати на мене начальник не міг, оскільки я не

Хочу зізнатись, що з мого боку то було кохання з першого погляду, що виникло зі звичайної зустрічі на вулиці Балашівки, коли я щойно зійшов з попутної автомашини, на якій добирався з Березного в довготермінове відрядження.

На той час я працював техніком-землепорядником Рівненської землепорядної експедиції (нині інститут землеустрою). Це було на початку квітня 1961 року. Зіскочивши з кузова автомашини, попрямував до контори колгоспу ім. Свердлова. Ступив кілька кроків і переді мною постало... сонце. Невимовної краси темно-русява дівчина прямувала на мене і я вмить остовпів. Вона обминула мене і я теж зрушив з місця, але мимоволі озирнувся. І вона по волі провидіння також озирнулася і наші погляди перетнулися. Та вона не затрималась і пішла своєю дорогою, а я стояв, неначе втратив орієнтир і не знав що робити. Хотілося бігти за нею і розпитати хто вона, де живе, та не наважувався.

Зайшов в контору колгоспу і представився його голові – Мельнику Сергію Тихоновичу. Сказав, що за планом

– чорниці. Я був категорично проти, але це не допомогло. З ними пішла ще й дочка директора школи. До ягід потрібно було йти через Городницю, загалом близько 6 км. Ще не дійшовши до ягід, жінка відчула, що у неї відійшли води, вона сіла під сосну – почалися пологи. Сусідка втекла, а дівчина стрімголов кинулась в лікарню, до якої було десь 3 км. Поки «швидка» приїхала, було вже по всьому. Пуповину перев'язала якась жінка, що неподалік збирала ягоди. Правда, медики забрали дружину в лікарню. Оскільки син народився на свято Купала, то і був названий Іваном. Я був дуже задоволений.

Роботи по осушенню лісових боліт закінчувались і мене готували на посаду помічника лісничого, бо я в той час заочно навчався в Харкові на справжнього інженера-землепорядника. Та якось на базарі в Городниці зустрів начальника землепорядного загону з інституту землеустрою (експедицію вже реорганізували в інститут) і він повідомив мені, що в Березному звільнилась посада районного інженера-землепорядника при сільгоспуправлінні. Я повідомив новину жінці, мовляв, збираюсь їхати

Зайшов в контору колгоспу і представився його голові – Мельнику Сергію Тихоновичу. Сказав, що за планом у мене роботи в них на 6 місяців (в той час це був найбільший за площею колгосп у районі – майже 11 тисяч гектарів земель). Попросив підібрати мені квартиру з харчуванням. Голова викликав касира колгоспу і той погодився взяти мене до себе.

На другий день мені виділили підводу і двох робітників. Спочатку я відмежував 624 га земель колгоспу, які вилучилися для передачі Березнівському держлісгоспу для заліснення як непридатні для сільськогосподарського використання. Робота кропітка, необхідно було закопувати стовпи, мірною стрічкою вимірювати довжину ліній, а теодолітом – кути. Підвода була необхідна лише для під'їзду з села, а далі я відпускав її і їздив орав огороди, заробляючи для нашої бригади на обід, який припадав на закінчення роботи – десь о 18-ій годині. Обідали-вечеряли на хуторі Медвежа. Там була початкова школа, а в ній вчителька з с. Яринівка, з якою я познайомився. Ми домовилися відвідати кіно в селі. Я купив квитки. Сіли в передніх рядах. Я озирнувся назад і зустрівся поглядом з сонцем першої зустрічі. Не гаючи часу, переступив через ряд стільців і вмовився поруч з нею. По закінченню фільму вчителька пішла по центральній вулиці в бік хутора Медвежа. А моє сонце – в бік Михалина. Я гукнув, щоб вона почекала, але дівчина побігла. Я, повагавшись декілька секунд, побіг за нею. Незабаром догнав її, запропонував провести додому. Вона не надто й відмовлялась. Все-таки не простий хлопець, а інженер, як мене охрестили мої робітники. Після кількох тижнів побачень моя любов завела мене в клуню на сіно, де ми стали чоловіком і дружиною.

Я попросив голову колгоспу, щоб він дав легкову автомашину, бо хотів завезти свою кохану до матері в Житомирську область. Голова з розумінням поставився до моєї просьби, тим більше, що доля колгоспу щодо розміру державного замовлення на планові обсяги виробництва сільськогосподарської продукції певною мірою залежала від підсумків моєї роботи по інвентаризації земель.

Ми їхали навпростець через ліс – Сівки – Червона Воля – Брониця – Дубники – Городниця – хутір Любтово, де жила моя мати. Матері сподобалась моя наречена, але вона тривожилась, бідкалась, що дівчина з бандерівського краю, боялась, що в її сім'ї мене, як

тата в гуртожитку, або розраховувь. Звичайно, отримати кімнату в гуртожитку було майже неможливо. Та й розраховувати на мене начальник не міг, оскільки я не відпрацював 3 роки за направленням. В цей час мого брата Сергія призвали в армію і він написав мені, щоб я повернувся до матері і закінчив будувати хату, яку він розпочав, і дозволив мені там жити. Знайшлась і робота. Мене Гордницький держлісгосп запрошував на посаду майстра, а потім інженера-меліоратора. Пропозицію прийняв. Написав заяву в земекспедицію на розрахунок і поїхав на нову роботу, де мене прийняли і без трудової книжки. Робота знову ж таки була за 30-40 км від дому і я їхав з дому на тиждень. В моєму підпорядкуванні було 5 екскаваторів (всі працювали в 2 зміни по 4 чоловіки на екскаватор), корчувач, два бульдозери. Крім того, робітники на рубці трас осушувальних каналів, разом біля 100 чоловік. Пропрацювавши 2 роки, закінчив будівництво хати, в яку ми і перебралися. Як пізніше з'ясувалось, з першої ночі проживання в новій хаті моя жінка знову завагітніла. Друга дочка, яку я назвав Ганною в честь дружини і мами, також народилася дома, бо на хуторі не було телефону і не було як викликати акушерку.

Час йшов, як Божий день, і от 6 липня 1966 року я прихворів і залишився дома (запалення легенів), а моя вагітна третьою дитиною жінка заходилась прати. Проте прибігла сусідка і покликала Ганю йти з нею по ягоди

йонного інженера-землевпорядника при сільгоспуправлінні. Я повідомив новину жінці, мовляв, збираюсь їхати в Рівне і проситись на роботу в Березне. Жінка не сказала нічого конкретного, але я душею відчував, що їй хочеться на батьківщину. Поїхав в Рівне – там не заперечували. Зателефонували в Березне, сказали, щоб приїхав на співбесіду. В той час начальником сільгоспуправління був В. А. Ширко. Після співбесіди він підписав заяву і мене взяли на роботу. Одразу виділили квартиру на хуторі Очеретянка, де був двоквартирний житловий будинок колишньої станції штучного осіменіння корів, яка на той час вже була ліквідована. Зимував я сам, а навесні 1967 перевіз сім'ю, залишивши хату для сестри з умовою, що коли мати не зможе сама жити на хуторі, то вона забере її до себе. За отримані від сестри гроші я купив "Запорожця". В 1970 році народився другий син Олег і також 16 квітня, як і перша дочка Світлана. Завдяки першому секретарю райкому партії В. С. Вознюку працював я і головою колгоспу. Потім мені виділили трикімнатну квартиру в 16-ти квартирному житловому будинку МАПО. Там я пропрацював 17 років на різних посадах, але більше в галузі меліорації, займався осушенням земель в Соснівському держлісгоспі. В 1977 році заочно закінчив Житомирський сільгоспінститут за спеціальністю агроном-меліоратор. В 1980 році закінчив будівництво житлового будинку, в якому проживаю і нині зі своїм сином Олегом, невісткою й двома онуками.

З 1 січня 1992 року працював керівником госпрозрахункової групи при земвідділі. А коли В. Є. Пруса відправили на пенсію в тому таки 1992 році, мене за пропозицією начальника сільгоспуправління Б. Ф. Свінціцького взяли на посаду начальника земвідділу райдержадміністрації. В 2000 році розраховуваясь й пішов на пенсію.

На сьогодні я маю 2 дочки, 2 сини, 2 зяті, 2 невістки, 8 онуків, 3 внучки, 2 правнуки і правнучку. Крім того, незмінно очолюю асоціацію фермерів і приватних власників землі району вже 22 роки, член колегії при голові райдержадміністрації. Живемо з дружиною в злагоді і мирі, хоча я більш запальний і можу іноді підвищити голос, а дружина більш розважлива і поміркована. Вміє управляти мною і дітьми. Дай, Боже, прожити з нею в любові і повазі до спочину.

Микола АББАКУМОВ.

